วารสารเพลงดนตรี MUSIC JOURNAL

MUSIC JOURNAL วารสารเพลงดนตรี

ISSN 0858-9038

Volume 23 No. 2
October 2017

ศาลายาน่าอยู่

คณบดีคนใหม่
ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ

A Bright Shining Light
on the Hill

Meeting the New Dean

9 770858 923028

วารสารเพลงดนตรี MUSIC JOURNAL Volume 23 No. 2 October 2017

MUSIC JOURNAL วารสารเพลงดนตรี

Volume 23 No. 2
October 2017

สวัสดีท่านผู้อ่าน เพลงดนตรีเดินทางมาถึงฉบับเดือนตุลาคม ๒๕๖๐ ครบหนึ่งปีแห่งความสูญเสียอันยิ่งใหญ่ของประชาชนชาวไทยทั้งประเทศ ในเดือนนี้จะมีพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทำให้บรรยากาศแห่งความโศกเศร้ากลับมาอีกครั้ง ในฐานะประชาชนชาวไทย ขอเชิญชวนผู้อ่านน้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ โดยน้อมนำพระราชดำรัสของพระองค์มาปฏิบัติ เพื่อให้ประเทศพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

ในห้วงของบรรยากาศแสดงความอาลัย ยังมีเรื่องที่น่ายินดีเกิดขึ้นในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เนื่องจากทางวิทยาลัยได้ต้อนรับคณบดีท่านใหม่ ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ ขอเชิญผู้อ่านทำความรู้จักกับอาจารย์ณรงค์ ทั้งในฐานะนักประพันธ์เพลงและคณบดี ผ่านบทสัมภาษณ์ในเรื่องจากปก

สำหรับบทความด้าน Pedagogy Tool ในเดือนนี้ อาจารย์ Joseph Bowman ได้เปลี่ยนบรรยากาศจากการแนะนำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยด้านการสอน มาเป็นการกล่าวถึงรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ในฐานะนักการศึกษาและผู้พัฒนาวงการดนตรีในประเทศไทย

ขอแนะนำคอลัมน์ใหม่ “ศาลายาน่าอยู่” โดยรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ที่จะมาบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาชุมชนศาลายาให้เติบโตอย่างยั่งยืนไปพร้อมๆ กับมหาวิทยาลัยมหิดล

และพลาดไม่ได้กับบทความจากนักเขียนประจำที่ให้สาระความรู้ด้านดนตรีในแง่มุมต่างๆ พร้อมทั้งบทความรีวิวกิจกรรมและการแสดงด้านดนตรีในรอบเดือนที่ผ่านมา

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี

ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธิมา ชัยชิต

กองบรรณาธิการ
นพีสี เรเยส
พงศ์สิต การย์เกรียงไกร

ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน

ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม

พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง

ฝ่ายสมาชิก
สุพรรษา ม้าห้วย

สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicmujournal@gmail.com

พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๙๐๓ ๘๖๓๖

จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สารบัญ
Contents

ศาลายาน่าอยู่

04
ศาลายาน่าอยู่
สุกรี เจริญสุข
(Sugree Charoensook)

Cover Story

14
คณบดีคนใหม่
ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ
นิธิมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)
ณัฐมน จารุเมธาวิทย์
(Nattamon Jarumethavit)

Jazz Studies

22
แจ๊สล้วนๆ
ดริน พันธุมโกมล
(Darin Pantoomkomol)

26
ข้อสรุปจากการสร้างสรรค์ผลงานบันทึกเสียงโดย Mahidol University Jazz Orchestra: กรณีศึกษาจากการบันทึกเสียงบทเพลงของมหาวิทยาลัยมหิดล (ตอนที่ ๒)
ทวีศักดิ์ บูรณพานิชพันธุ์
(Taweesak Booranapanitpan)

Getting Ready

30
Pedagogy Tools for Applied Music Teachers: A Bright Shining Light on the Hill
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

Music Entertainment

32
วิเคราะห์/วิจารณ์ สกอร์เพลง วง Big Band ที่น่าสนใจ (ตอนที่ ๕)
กิตติ ศรีเปารยะ (Kitti Sripaurya)

38
ผลศึกษาจากการสร้างงานแนวโปรเกรสซีฟร็อก เพลง “ดอกไม้” โดย Otth Project (ตอนที่ ๒)
กริชพล อินทนิน
(Krichapol Inthanin)

Voice Performance

42
Stamp, Suay, Suay
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึชิยะ)

Music Technology

46
Introduction to Microphones: Stereo Microphone Techniques
Michael David Brice
(ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

International Relations

50
Two Weeks in Southern China
Tyler Avis Capp
(ไทเลอร์ เอวิส แคปป์)

The Bach Journey

52
ตามรอยเส้นทาง Bach (ตอนที่ ๙)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Review

58
ยุติบทบาทนักอนุรักษ์สื่อโสตสยามคนสำคัญ: อาจารย์พฤฒิพล ประชุมพล
จิตร์ กาวี (Jit Gavee)

60
สาระและความบันเทิงจากการบรรยายเชิงสร้างสรรค์ประกอบการแสดง “ประสานเสียงสำเนียงไทย”
จิตร์ กาวี (Jit Gavee)

64
The 5th Jean-Marie Londeix International Saxophone Competition
วิศุวัฒน์ พฤกษวานิช
(Wisuwat Pruksavanich)

70
Thailand International Composition Festival (TICF) 2017
ปวัตน์ชัย สุวรรณคังคะ
(Pawatchai Suwankangka)

ศาลายาน่าอยู่

เรื่อง:
สุภรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
ผู้อำนวยการศูนย์ความเป็นเลิศทางดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

เมืองมหาวิทยาลัย

ขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองมหาวิทยาลัยแล้ว หมายถึงเมืองที่น่าอยู่ เป็นเมืองที่มีความเจริญ มีความพร้อมสะดวกสบาย สำหรับประเทศที่เจริญแล้ว เมืองมหาวิทยาลัยเป็นเมืองในอุดมคติ ที่น่าอยู่น่าเรียน เพราะว่ามีมหาวิทยาลัยอยู่ในพื้นที่ มหาวิทยาลัยหมายถึงพื้นที่ของความมีระเบียบ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีพื้นฐานของความเจริญ มหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่ของความสะอาด ซึ่งหมายถึง "ความเจริญ"

มหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่ของคนมีปัญญา เป็นพื้นที่ของปัญญาชน เป็นพื้นที่ของนักปราชญ์ เป็นพื้นที่ของผู้รู้ เป็นพื้นที่ของคนที่มีความสามารถ เป็นพื้นที่ของผู้มีการศึกษา เป็นพื้นที่ของผู้มีวัฒนธรรม เป็นเมืองแบบอย่าง เพราะมหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่ของผู้มีรสนิยมสูง เข้าใจคุณค่าและรู้คุณค่า เป็นพื้นที่ของผู้มีอันจะกิน ที่สำคัญมากก็คือ มหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่ที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี รวมทั้งมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของทุกคน เมืองมหาวิทยาลัยจึงเป็นเมืองที่สุดยอดของความปรารถนา

สำหรับมหาวิทยาลัยในสังคมไทยนั้น ก็จะมีภาพลักษณ์ที่แตกต่างออกไปจากมหาวิทยาลัยในโลกที่หนึ่ง ยังอยู่ห่างไกลความเจริญ หากจะว่ากันตรงๆ แล้ว ประเทศไทยนั้นยังเป็นสังคมของประเทศโลกที่สามหรือด้อยพัฒนา ทั้งในด้านการศึกษา คุณภาพชีวิต และความมีสิทธิ์ของการดำรงอยู่ในสังคม จึงมีการดิ้นรนที่จะผลักดันให้สังคมไทยออกมาจากสภาพ

โลกที่สาม ดังนั้น เมืองมหาวิทยาลัยของไทยจึงไม่ต่างจากสลัมเกิดใหม่แต่อย่างใด

เมืองมหาวิทยาลัยของไทยนั้น สภาพประกอบด้วยพื้นที่สลัมใหม่ เป็นแหล่งซ่องสุมใหม่ เป็นแหล่งอบายมุขใหม่ เป็นแหล่งสถานบันเทิงใหม่ เป็นแหล่งมั่วสุมใหม่ เป็นแหล่งที่มีวัฒนธรรมใต้สะดือใหม่ จึงทำให้เมืองมหาวิทยาลัยของไทยพัฒนาได้ยาก เพราะจะไปกระทบกับพื้นที่เศรษฐกิจ พื้นที่ผลประโยชน์ การใช้พื้นที่เหล่านี้ในการประกอบธุรกิจ การใช้อบายมุข ง่ายกว่าที่จะเป็นพื้นที่ประกอบกรรมดี เมืองมหาวิทยาลัยของไทยเป็นลูกค้าใหม่ของชุมชน ลูกค้าที่เป็นละอ่อนในสังคม แถมเป็นลูกค้าที่ได้รับเงินจากพ่อแม่ผู้ปกครองง่าย เพราะไม่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง จึงจ่ายง่ายได้คล่อง

เมืองมหาวิทยาลัยในอุดมคติ ต้องเป็นพื้นที่ที่เรียกว่า “สัปปายสถาน” ซึ่งแปลว่าเป็นพื้นที่สำหรับประกอบกรรมดี เมื่อมหาวิทยาลัยมหิดลมาตั้งอยู่ในพื้นที่ตำบลศาลายา จังหวัดนครปฐม ชาวบ้านก็ขายที่นาเพื่อให้ได้เงิน คนซื้อที่นาก็นำไปพัฒนาเปลี่ยนเป็นพื้นที่ธุรกิจ เป็นตลาด เป็นหอพัก เป็นที่อยู่อาศัย เป็นร้านอาหาร เป็นสถานที่ให้ความบันเทิง เป็นพื้นที่สำหรับการค้าขาย ซึ่งใช้วิธีการ “ใครใคร่ค้าค้า ใครใคร่ซื้อซื้อ”

ศาลายาเป็นพื้นที่ของคนจร เมื่อครั้งยังไม่เป็นเมืองมหาวิทยาลัย ศาลายาเป็นเมืองที่เงียบสงบ ไม่มีอะไรน่าสนใจ พอกลายเป็นเมืองมหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นเมืองพุทธสถานของพุทธศาสนา ที่รัฐบาลสร้างขึ้นเป็นที่ระลึก ๒,๕๐๐ ปีพุทธศาสนา ทำให้ศาลายาได้เปลี่ยนโฉมหน้าไปเป็นเมืองของคนจร คนที่มาเรียนหนังสือเพื่อให้ได้ความรู้และให้ได้ใบปริญญา เมื่อได้ดังใจปรารถนาแล้วก็ลาจากไป เป็นเมืองที่ผู้คนเข้ามากราบไหว้สักการะพุทธสถานเป็นครั้งเป็นคราว ศาลายาจึงมีคนจรอาศัยอยู่จำนวนมาก

คนที่อยู่ในพื้นที่เดิมนั้นมีเพียง ๔,๐๐๐ คนเศษ แต่เมื่อเป็นเมืองมหาวิทยาลัย ศาลายาได้กลายเป็นเมืองที่มีประชากรแฝง ๓-๔ หมื่นคน มีหอพักมากขึ้น มีขยะเพิ่มมากขึ้น มีธุรกิจด้านต่างๆ เพิ่มมากขึ้น มีที่อยู่ชั่วคราวเพิ่มมากขึ้น มีร้านอาหารเพิ่มมากขึ้น มีความต้องการที่จอดรถเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ถนนสำหรับรถวิ่งยังรองรับประชากรเพียง ๔,๐๐๐ คน

ทำศาลายาให้เป็นเมืองมหาวิทยาลัย

ศาลายายังไม่ได้มีแผนในการพัฒนาเมืองแต่อย่างใด ในขณะเดียวกัน การที่ศาลายาได้กลายเป็นเมืองมหาวิทยาลัยไปแล้ว แต่เมืองศาลายาก็ไม่ได้เจริญและไม่น่าอยู่ตามตัวอย่างเมืองมหาวิทยาลัยในโลกที่เจริญแล้วแต่อย่างใด ที่สำคัญก็คือศาลายาก็ยังเติบโตต่อไปอย่างยถากรรมโตแบบตามมีตามเกิด

มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งอยู่ในตำบลศาลายา จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นชุมชนขนาดเล็ก มีประชากรไม่ถึงหมื่นคน ในขณะที่มหาวิทยาลัยมหิดลนำเอาประชากรแฝงเข้ามาในชุมชนจำนวนมาก แต่ประชากรแฝงไม่ได้ทำประโยชน์ให้ชุมชนดั้งเดิมมากนัก อย่างเก่งชาวบ้านก็ได้ทำงานในมหาวิทยาลัย เป็นยาม เป็นคนสวน เป็น

แม่บ้าน เป็นแม่ค้าขายของหรือขายที่ดินแล้วย้ายไปอยู่ที่อื่น

มหาวิทยาลัยมหิดล ควรพัฒนาให้ศาลายาเป็นเมืองที่น่าอยู่ ช่วยในการพัฒนาโรงเรียน วัด พื้นที่สาธารณะของศาลายา เพื่อที่จะสร้างความเจริญตอบแทนกลับสู่ชุมชน โดยเฉพาะด้านการศึกษา ความสะอาด ความสะดวก ความปลอดภัย และความเจริญ เมื่อมหาวิทยาลัยมหิดลมีความเจริญทั้งทางด้านกายภาพ ด้านสวัสดิภาพ พื้นที่เต็มไปด้วยความรู้และปัญญา ก็จะเป็นตัวอย่างเมืองมหาวิทยาลัยของไทย

ร่วมกันพัฒนาพุทธมณฑล

มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา ตั้งอยู่ในพื้นที่อำเภอพุทธมณฑล อยู่ตรงกันข้ามกับพุทธมณฑล ซึ่งเป็นพุทธศาสนสถานที่ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึก ๒,๕๐๐ ปี พุทธศาสนา พุทธมณฑลจึงมีความสำคัญต่อพุทธศาสนาในประเทศไทย หากจะใช้โอกาสช่วยพัฒนาพุทธมณฑลให้เป็นสวนสาธารณะของประชาชน เป็นสวนพระศาสนาที่มีความสะอาด มีระเบียบ มีความร่มรื่น เรียบง่าย สงบเย็น เป็นมิตร และมีความปลอดภัย ซึ่งเป็นคุณสมบัติของการนำธรรมชาติมาใช้บำบัด มอบให้แก่ประชาชนผู้แสวงหาความสงบ

บริเวณพุทธมณฑล มีถนนรอบๆ ยาว ๘ กิโลเมตร มหาวิทยาลัยมหิดลสามารถที่จะช่วยพัฒนาถนนรอบพุทธมณฑลให้เป็นถนนจักรยาน สำหรับการออกกำลังกาย ช่วยแบ่งปันความสุขให้แก่ประชาชนและผู้ที่สัมผัส ซึ่งจะเป็นตัวอย่างให้ส่วนงานอื่นๆ ได้นำไปพัฒนาสิ่งแวดล้อม นอกเหนือจากส่วนงานของตนเอง

ตั้งโรงทานในพุทธมณฑล

พุทธมณฑลเป็นพุทธศาสนสถาน ควรจะมีโรงทานซึ่งเป็นแหล่งบำบัดจิตใจคน ในการจัดตั้งโรงทานโดยการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมหิดล โรงทานประกอบด้วยการรับสิ่งของเพื่อที่จะเหลือใช้ผู้อื่น บุคคลทั่วไปสามารถที่จะเอาสิ่งของมาบริจาคให้ทาน อาทิ อาหาร เสื้อผ้า สิ่งของที่เหลือใช้ หรือให้แรงกายเป็นทาน ประชาชนก็เอาสิ่งของมาบริจาคเป็นทานเพื่อชำระจิตใจตนให้สะอาด

โรงทานบริหารจัดการโดยวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยนำความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการ นำเทคโนโลยีและจิตใจที่เป็นทานเพื่อจัดการเรื่องรับสิ่งของที่เป็นทาน จัดแบ่งแยกทาน ส่งสิ่งของที่เป็นทาน เพื่อให้ทานแก่ผู้ที่ต้องการ อย่างน้อยทานก็จะช่วยขจัดความยากจนของจิตใจได้บ้าง

การให้ทานเป็นความศรัทธาที่สูงส่งของชาวพุทธ มหาวิทยาลัยมหิดลตั้งอยู่ติดอยู่กับพุทธศาสนสถาน ซึ่งเป็นต้นทุนที่สำคัญมาก มหาวิทยาลัยมหิดลจะต้องใช้ประโยชน์จากต้นทุนเหล่านี้ เพื่อให้ทานการศึกษาที่เป็นจริงแก่สังคม โดยนำความรู้ นำการบริหาร นำเทคโนโลยี นำความคิดสร้างสรรค์ มาใช้ในการบริหาร “ทานและศรัทธา” เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสังคมไทย

สร้างรถไฟฟ้ารอบเมืองศาลายา

มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งอยู่ในเมืองศาลายา ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ มีประชากรน้อย มีประชากรที่แฝงอยู่จำนวนมาก มหาวิทยาลัยมหิดล จำเป็นที่จะต้องพัฒนาเมืองศาลายาให้เป็นเมืองน่าอยู่ เป็นมหาวิทยาลัยในอุดมคติ และเป็นเมืองตัวอย่างของสังคมไทย สังคมเมืองของไทยเติบโตโดยไม่มีการวางแผน ทุกฝ่ายปล่อยให้เมืองเติบโตอย่างยถากรรม

มหาวิทยาลัยมหิดล ควรวางแผนร่วมกับรัฐบาลโดยมีคณะวิศวกรรมศาสตร์ร่วมกับคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ เพื่อสร้างการขนส่งของเมืองศาลายาใหม่ โดยการสร้างรถไฟฟ้ารอบเมือง สร้างรถขนคน ไม่ต้องสร้างถนนขนรถ เพื่ออำนวยความสะดวกสบาย ให้ความปลอดภัยสำหรับทุกคน ให้โอกาสกับคนขี่จักรยานยนต์รับจ้าง หันมาแต่งตัวดี สร้างบุคลิกที่สะอาด ขับรถไฟฟ้าแทน

พัฒนาแม่น้ำลำคลอง

มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา อยู่ในพื้นที่ที่มีแม่น้ำลำคลองใกล้ๆ โดยรอบ อาทิ คลองโยง คลองทวีวัฒนา คลองมหาสวัสดิ์ แม่น้ำนครชัยศรี เป็นต้น แต่แม่น้ำลำคลองเหล่านั้นไม่ได้พัฒนา แม่น้ำลำคลองถูกใช้อย่างทารุณ การรุกล้ำทางน้ำ โดยไม่มีใครดูแลรักษา ในแม่น้ำลำคลองมีวัชพืช ขยะ ผักตบชวาเต็มลำน้ำ

มหาวิทยาลัยมหิดล มีคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ ซึ่งควรนำความรู้สมัยใหม่ไปพัฒนาแม่น้ำลำคลองรอบๆ มหาวิทยาลัยมหิดล ให้สะอาด สะดวก ร่มรื่น สวยงาม ส่วนวัชพืช ขยะ ผักตบชวา

ที่อยู่ในทางน้ำ ควรได้รับการดูแล โดยนำไปทำผลผลิตที่สร้างรายได้ให้คนในชุมชน อาทิ ทำปุ๋ย ทำขยะแปรรูป ทำเครื่องใช้หัตถกรรม เป็นต้น

รถไฟฟ้าชานเมืองตลิ่งชันนครปฐม

มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งอยู่ในเขตชานเมืองตะวันตกของกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นชานเมืองที่เหลือดูดีมีสีเขียว เป็นพื้นที่มีมลพิษน้อย เหลือเพียงพื้นที่สุดท้าย หากมหาวิทยาลัยมหิดล ได้เจรจากับรัฐบาลเพื่อต่อการคมนาคมด้วยรถไฟฟ้าสายสีแดง จากศิริราช ตลิ่งชัน ศาลายา นครปฐม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่อยู่ชานเมืองเดินทางเข้าเมืองใหญ่ได้สะดวกและรวดเร็ว โดยที่ประชาชนชานเมืองไม่ต้องขับรถหรือเข้าไปอยู่อย่างแออัดในกรุงเทพมหานคร

จังหวัดนครปฐมเป็นเมืองประวัติศาสตร์ มีมหาวิทยาลัยหลายแห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม โรงเรียนนายร้อยตำรวจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ที่สำคัญที่สุดก็คือเป็นที่ตั้งพระปฐมเจดีย์และพุทธมณฑล ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธศาสนา หากให้นักท่องเที่ยวจำนวน ๒๕-๓๐ ล้านคน ได้มีโอกาสไปไหว้พระเสียก่อน ก่อนที่จะไปเที่ยวแหล่งอื่นๆ ก็จะช่วยสร้างให้ประเทศไทยเจริญขึ้น โดยการได้อุ้มชูพระศาสนาไปในตัวด้วย

มหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่สีเขียว มีต้นไม้

มหาวิทยาลัยมหิดล ควรเป็นพื้นที่สีเขียวที่มีต้นไม้ร่มรื่น ต้นไม้หนึ่งต้นคือครูผู้ยิ่งใหญ่ ป่าทั้งป่าก็คือมหาวิทยาลัย ต้นไม้คือครูผู้ที่จะสอนนักศึกษา สอนทุกคนที่อยู่กับต้นไม้ ซึ่งนักปราชญ์ทั้งหลาย

โดยเฉพาะในโลกตะวันออกต้องเดินทางเข้าป่า มีชีวิตอยู่ในป่าเพื่อแสวงหาธรรมชาติ แสวงหาความสงบ แสวงหาตัวตน เรียนรู้ศึกษาจากธรรมชาติ อยู่กับธรรมชาติ เคารพธรรมชาติ เพราะธรรมชาติสอนให้มนุษย์ได้เห็นสัจธรรม สอนให้มนุษย์พบกับความจริง สอนให้มนุษย์ไม่เห็นแก่ตัว รู้จักการให้ เสียสละ อุทิศ และมีเมตตา

มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นพื้นที่ของผู้มีรสนิยม

มหาวิทยาลัยมหิดล จะต้องสร้างบรรยากาศที่น่าอยู่ สร้างรสนิยมที่ดีให้แก่นักศึกษาและบุคลากร รวมทั้งเป็นตัวอย่างที่ดีของสังคมด้วย สำหรับรสนิยมนั้น เป็นคุณสมบัติของ “ผู้ดีและผู้เจริญ” มหาวิทยาลัยจึงต้องเป็นแหล่งเรียนรู้รสนิยม เพื่อผลิตบุคลากรออกไปรับใช้สังคมอย่างมีรสนิยม

รสนิยมสามารถที่จะพัฒนาได้ ซึ่งต้องอาศัยผ่านระบบการศึกษา การอยู่ร่วมกันในสังคม การให้เกียรติผู้อื่น การเคารพผู้อื่น การเข้าถึงความรู้สึกของคนอื่น การเอาใจเขามาใส่ใจเรา และความประทับใจในความดีความงามของคนอื่น รวมทั้งมหาวิทยาลัยจะต้องสร้างบริบทที่มีบรรยากาศ เพื่อเข้าถึงรสนิยมได้

วิถีชีวิตของนักศึกษา ประชากรของมหาวิทยาลัยมหิดล จะต้องมีคุณภาพชีวิตที่ดี ทำงานอยู่ในบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ดี ซึ่งจะทำให้ทุกคนมีจิตใจที่ดีด้วย

สร้างที่จอดรถให้เพียงพอและทันสมัย

ปัจจุบันในสังคมเมืองและเมืองมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ ปัญหาที่จอดรถได้กลายเป็นปัญหาหลักไปแล้ว มหาวิทยาลัยมหิดลก็มีปัญหาเรื่องที่จอดรถเหมือนกับมหาวิทยาลัยอื่น แต่ก็ไม่มีใครกล้าหาญลงทุนสร้างที่จอดรถเพื่อให้เป็น “ชุมชนตัวอย่าง” เพื่อพัฒนาให้เป็นชุมชนที่น่าอยู่ “สะดวกสบาย” ที่จอดรถได้กลายเป็นปัญหาและเป็นเรื่องวิสัยทัศน์ของการจัดการสังคมสมัยใหม่

มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา ได้ก่อสร้างที่จอดรถเพิ่ม สำหรับจอดรถได้ ๑,๐๐๐ คัน เริ่มก่อสร้างเดือนเมษายน ๒๕๖๐ ในแบบแปลนประกอบด้วย ตลาดพืชผัก ร้านอาหารปลอดสารพิษ ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหารทางเลือก เป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของบุคลากรมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งพื้นที่ชั้นสาม สามารถที่จะจัดเป็นศูนย์การค้า เป็นที่ประชุมสัมมนา จัดงานแต่งงาน และจัดงานสังสรรค์รื่นเริงได้

อาคารจอดรถสามารถรองรับรถของนักศึกษาและบุคลากรระหว่างสัปดาห์ และยังใช้เป็นที่จอดรถของประชาชนที่มาฟังการแสดงดนตรีที่อาคารมหิดลสิทธาคาร หรือเป็นที่จอดรถของประชาชนที่ต้องการออกกำลังกายรอบพื้นที่ ทั้งในมหาวิทยาลัยมหิดลหรือในสวนพุทธมณฑล ในวันหยุดได้ด้วย

พัฒนาศูนย์การแพทย์ฯ ให้เป็นที่พึ่งของชุมชน

การพัฒนาศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก มหาวิทยาลัยมหิดล ให้เป็นโรงพยาบาลในอุดมคติและเป็นที่พึ่งของชุมชน สามารถที่จะรองรับความเจ็บป่วย รองรับความต้องการของสังคม และเป็นที่พึ่งของสังคมได้อย่างอุ่นใจ เมื่อมีผู้ป่วย ๒๔ ชั่วโมงต่อวัน

การรักษาพยาบาลก็ควรเพิ่มเวลารักษา ๒๔ ชั่วโมงด้วย เพื่อจะได้ตามความเจ็บป่วยได้ทัน

ในปัจจุบัน ศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก ดำเนินกิจการไม่คุ้มทุน ไม่คุ้มค่า ไม่คุ้มเวลาสูญเสีย ไม่คุ้มในความรู้สึกของประชาชน เพราะศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษกมีศักยภาพในการรับรักษาพยาบาลได้ที่จำกัดมาก ไม่สามารถที่จะรองรับผู้ป่วยได้ครบวงจร

การพัฒนาศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก มหาวิทยาลัยมหิดล ให้เป็นโรงพยาบาลหลักระดับภูมิภาค เพื่อรองรับผู้ป่วยทุกรูปแบบ จากจังหวัดใกล้เคียง อาทิ นครปฐม ราชบุรี กาญจนบุรี เพชรบุรี โดยช่วยแบ่งเบาภาระ ไม่ให้ผู้ป่วยไปท่วมในโรงพยาบาลหลัก ทั้งโรงพยาบาลรามาธิบดีและโรงพยาบาลศิริราช

จัดระเบียบการจราจรในมหาวิทยาลัย

เครื่องกีดขวางจราจรเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจนิยม การเอาเครื่องกีดขวางทางจราจรมาตั้งไว้บนพื้นที่จราจร เป็นการแสดงออกทางอำนาจ ไม่คุ้มค่ากับการที่ได้สร้างถนนเอาไว้ การจัดระเบียบรถตู้บริการของหอพักภายนอกมหาวิทยาลัย จัดจราจรรถจักรยานยนต์ไม่ให้ขับรถย้อนศร การจัดระเบียบรถแท็กซี่ ซึ่งจะเป็นการให้ความรู้โดยตรงให้กับสาธารณะและประชาชน

บนพื้นที่ถนนของมหาวิทยาลัยมหิดล มีเครื่องกีดขวางการจราจรอยู่เป็นอันมาก อาทิ ป้ายประกาศ กรวย ตะแกรง กันชน เชือกฟาง ฯลฯ ทำให้การจราจรภายในติดขัด เปลืองพื้นที่โดยไม่จำเป็น นอกจากนี้ยังทำให้ภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยสกปรก เกะกะ ไม่เจริญ มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นมหาวิทยาลัยที่ล้าหลัง ด้อยพัฒนา จึงต้องเอาเครื่องกีดขวางออกจากพื้นผิวจราจร

มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ประกาศตัวเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ เป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก และเป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งในร้อย จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องจัดระเบียบการเดินทาง การขับขี่ของรถจักรยานยนต์รับจ้างที่วิ่งรับส่งนักศึกษาและบุคลากรภายในมหาวิทยาลัยมหิดล พบว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างขับขี่ไม่สวมหมวกกันน็อก วิ่งรถสวนทางจราจร จอดรถบนทางเท้า ขับรถผิดกฎหมายจราจร แต่งกายไม่สะอาด นักศึกษาและบุคลากรนั่งซ้อน ๓ แม้จะมีอุบัติเหตุสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน ก็ไม่ได้เปลี่ยนวิถีชีวิตแต่อย่างใด

มหาวิทยาลัยมหิดล ควรจะนำเอาเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารแทน ลดคนทำงาน เพราะแม่นยำและทันสมัยกว่า เป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้สังคม สร้างสังคมความสะอาดและความปลอดภัย เพื่อคุณภาพชีวิตของนักศึกษาและบุคลากรในมหาวิทยาลัยมหิดล การจัดพื้นที่จอดรถจักรยานยนต์รับจ้าง ให้การสนับสนุนเสื้อผ้าความสะอาด ห้องน้ำ ช่วยเหลือเรื่องการประกันสุขภาพ ให้ความรู้เรื่องกฎหมายจราจร ทำที่พักคอยสำหรับผู้สัญจร เป็นต้น

สร้างสะพานเชื่อมต่อกับฝั่งศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก

มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา เป็นพื้นที่อกแตก มีถนนบรมราชชนนีสายหลักตัดผ่ากลาง ทำให้พื้นที่ของมหาวิทยาลัยมหิดลแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน (ส่วนใหญ่และส่วนเล็ก) การสัญจรไปมาทำได้ยาก

ลำบาก มีถนนและสะพาน ที่แม้จะติดต่อถึงกันได้แต่ก็ไม่สะดวกนัก ซึ่งยังไม่มีแผนจะเชื่อมทั้ง ๒ ฝั่งให้สะดวกขึ้น ปล่อยให้คนทำงานเสี่ยงชีวิตเอาเองว่าจะข้ามไปมากันอย่างไร

การสร้างสะพานเชื่อมระหว่างศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษกและวิทยาลัยราชสุดา (สำหรับคนพิการ) กับสำนักงานกลางมหาวิทยาลัย ซึ่งอยู่ทางฝั่งอาคารมหิดลสิทธาคาร ทั้งนี้ต้องเป็นสะพานที่กว้างเพียงพอ เพื่อความปลอดภัยสำหรับผู้ใช้เส้นทางสัญจร เพื่อให้รถจักรยาน รถจักรยานยนต์ รถกอล์ฟ ซึ่งสามารถที่จะขนคนไปโรงพยาบาล วิทยาลัยราชสุดา และไปยังพุทธมณฑลได้สะดวกขึ้น

พัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมของมหาวิทยาลัย (Cultural Zone)

มหาวิทยาลัยมหิดล ได้สร้างเรือนไทย (พ.ศ. ๒๕๒๘) เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นไทย และนำเสนอวัฒนธรรมไทยให้คนทั่วไปได้รู้จักเรือนไทย มหาวิทยาลัยมหิดล ได้สร้างเรือนไทยโดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างไปจากมหาวิทยาลัยอื่น นอกจากจะเป็นการอวดวัฒนธรรมไทย อวดฐานะทางสังคม อวดความน่าเชื่อถือ อวดฐานะทางเศรษฐกิจแล้ว เรือนไทยยังได้ทำหน้าที่แสดงการรักษาศิลปวัฒนธรรมประเพณีของชาติเอาไว้ด้วย เมื่อก่อนได้จัดเป็นพิพิธภัณฑ์ที่สะสมเครื่องมือของใช้ต่างๆ เท่าที่เก็บได้หรือมีคนบริจาค ต่อมาก็เก็บดูแลรักษาไม่ไหว จึงไม่เป็นพิพิธภัณฑ์ที่ถาวร

การสร้างกิจกรรม “พิธีแต่งงานตามประเพณีไทย” ที่เรือนไทย เพื่อนำเสนอนักท่องเที่ยว โดยใช้พิธีกรรมแต่งงานแบบอย่างประเพณีไทย ใช้ดนตรีไทยบรรเลง เจ้าบ่าวเจ้าสาวแต่งกายแบบไทย จัดเลี้ยงด้วยอาหารไทย จดทะเบียนสมรสขึ้นโดยอำเภอพุทธมณฑล ที่ประเทศไทย โดยให้ใช้เวลาพิธีกรรมเสร็จภายใน ๑ ชั่วโมง เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวมาสมัครเข้าพิธี ดำเนินการจัดการโดยที่ส่วนงานที่มีศักยภาพ

พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์จะเป็นหัวแหวน เป็นหน้าตาของพื้นที่ทางวัฒนธรรมในมหาวิทยาลัย พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์ (Music Museum of South East Asian) เป็นอาคารสูง ๗ ชั้น มีพื้นที่ ๓.๒ หมื่นตารางเมตร ได้เริ่มก่อสร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์สร้างขึ้นเพื่อรองรับการศึกษาดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีของท้องถิ่น ดนตรีของภูมิภาค โดยการค้นคว้า การเก็บรักษา การเผยแพร่ และการสร้างสรรค์ดนตรีของแต่ละท้องถิ่นในภูมิภาคอาเซียนให้เจริญงอกงามต่อไป

พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์ เป็นพื้นที่รองรับและสามารถที่จะรับรองนักวิจัยดนตรีจากทั่วโลก ผู้สนใจศึกษาดนตรีอุษาคเนย์ ทั้งดนตรีในท้องถิ่นและในภูมิภาคอาเซียน โดยเปิดพื้นที่รองรับการทำงาน เป็นห้องปฏิบัติการของนักวิจัยดนตรี การจัดกิจกรรมดนตรี การจัดสัมมนา จัดนิทรรศการ ประชุมวิชาการเรื่องพิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์ ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องดนตรีในภูมิภาคอุษาคเนย์ และเป็นบทบาทที่สำคัญของอาเซียนด้วย

สร้างวงขับร้องประสานเสียงของมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อออกไปเผยแพร่และสร้างชื่อเสียงให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดลทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ ซึ่งเป็นการประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยมหิดลได้อย่างแนบเนียน ทั้งนี้ ดนตรีสร้างความสามัคคีของปวงชน

นำเสาไฟฟ้าลงใต้ดิน

เสาไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าในพื้นที่ในมหาวิทยาลัยมหิดล และรอบๆ มหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้ทัศนียภาพของมหาวิทยาลัยมหิดลไม่สวยงาม ไม่ปลอดภัย เพราะว่าพื้นที่ศาลายาเป็นทางลมผ่าน ทางฝนผ่าน และทางฟ้าผ่าน ซึ่งเกิดฟ้าผ่าบ่อยครั้งในพื้นที่ศาลายา นอกจากนี้ เสาไฟฟ้าเป็นทัศนียภาพที่อุจาดตา แต่ก็ไม่มีใครอยากลงทุนกับการเอาเสาไฟฟ้าลงดิน เพราะราคาสูง เสาไฟฟ้าที่อยู่บนดินก็ไม่มีใครเดือดร้อน

เสาไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้า เป็นเครื่องหมายของความล้าหลังของมหาวิทยาลัย ที่สำคัญก็คือ เป็นความล้มเหลวของการศึกษา เพราะมหาวิทยาลัยมหิดลมีคณะวิศวกรรมศาสตร์และมีคณะสิ่งแวดล้อม การที่มหาวิทยาลัยมหิดลไม่เจริญ จึงเข้าข่าย “ความรู้ท่วมหัว เอาตัวไม่รอด”

เมื่อเอาเสาไฟฟ้าลงดิน ก็จะทำให้ต้นไม้ในมหาวิทยาลัยมหิดลสามารถเติบโตได้เต็มที่ มีทิวทัศน์ที่สวยงาม มีความร่มรื่นและร่มเย็น ดูแล้วเจริญขึ้นทันที

มหิดลสิทธาคารเป็นพื้นที่ดนตรีโลก

อาคารมหิดลสิทธาคาร (Prince Mahidol Hall) เป็นอาคารที่ได้ก่อสร้างขึ้น (พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๓) บนพื้นที่ ๔๕ ไร่ มีวัตถุประสงค์คือ (๑) เพื่อเป็นสถานที่ใช้ในงานรับพระราชทานปริญญาบัตร (๒) เพื่อเป็นสถานที่ใช้แสดงดนตรีของวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (๓) เพื่อเป็นสถานที่รองรับการแสดงของวงดนตรีระดับนานาชาติ (๔) เพื่อเป็นสถานที่รองรับการประชุมระดับนานาชาติ

อาคารมหิดลสิทธาคาร เป็นอาคารที่มีระบบเสียงดีที่สุดในประเทศไทย ทุกที่นั่งมีเสียงที่ดีที่สุด ฟังเสียงได้ชัดเจนทุกเก้าอี้ จำนวน ๒,๐๑๖ ที่นั่ง มีอาคารจอดรถจำนวน ๑,๐๐๐ คันรองรับ ทูตานุทูตนิยมใช้วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยเล่นเพลงประจำชาติของเขา ทูตจึงนิยมมาชมการแสดงดนตรี

ปัจจุบัน อาคารมหิดลสิทธาคารสามารถที่จะรองรับการแสดงดนตรีระดับโลกได้ จำเป็นที่จะต้องบริหารจัดการให้คุ้มค่ากับการลงทุน หากการจัดการไม่คุ้มทุนก็เป็นความเสียหายและเสียโอกาสอย่างยิ่ง วงดนตรีระดับโลกจะต้องมีโอกาสมาแสดงที่อาคารมหิดลสิทธาคาร ซึ่งจะเป็นชื่อเสียงของประเทศไทย

จุดคุ้มทุนของมหาวิทยาลัย ไม่ใช่แค่เงินเท่านั้น แต่ต้นทุนของมหาวิทยาลัยมหิดล ประกอบด้วยชื่อเสียง คุณภาพชีวิต การบริการสังคม รสนิยมที่สัมผัสได้ และเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่สังคมไทยด้วย

สนับสนุนให้มีร้านอาหารเพื่อสุขภาพ

มหาวิทยาลัยมหิดล มีประชากรที่เป็นบุคลากร นักศึกษา อาจารย์ และยังมีบุคคลภายนอกที่มาใช้บริการร้านอาหารในมหาวิทยาลัยมหิดล อาหารถือเป็นเรื่องที่สำคัญของทุกคน “กินอย่างไรก็จะเป็นอย่างนั้น” สภาพโดยทั่วไปแล้วมหาวิทยาลัยมหิดลไม่ได้ใส่ใจเรื่องอาหารที่จัดจำหน่ายในมหาวิทยาลัยเท่าใดนัก

อาหาร นอกจากจะต้องกินเพื่อมีชีวิตแล้ว อาหารยังเป็นเรื่องของรสนิยมด้วย ซึ่งวิถีชีวิตของคนในมหาวิทยาลัยมหิดลจะต้องให้ความสำคัญเรื่องสุขภาพผ่าน

การกินอาหาร “อาหารสุขภาพ” โดยกินอาหารเป็นยา แทนที่จะกินยาเป็นอาหาร เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง อาหารที่ลดน้ำตาล (หวาน) ลดไขมัน (มัน) ลดเกลือ (เค็ม) เพื่อช่วยให้ความรู้แก่ประชาชนผ่านการกิน พัฒนาให้ร่างกายมีสุขภาพที่ดี และลดการไปหาหมอหรือการพึ่งยา

มหาวิทยาลัยดำรงไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยมหิดล มีต้นทุนทางวัฒนธรรมที่สูงมาก เป็นพื้นที่รวบรวมศิลปวัฒนธรรมที่เป็นรากฐานสำคัญของชาติ มหาวิทยาลัยมหิดลต้องสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยมีหน้าที่ศึกษาและนำเอาอดีตมารับใช้ปัจจุบันเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ให้ศิลปวัฒนธรรมเกิดขึ้นในบรรยากาศของมหาวิทยาลัย

สังคมเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา สังคมที่ไม่เปลี่ยนแปลงก็อยู่ไม่ได้ สังคมพัฒนาและนำสิ่งใหม่ๆ เข้ามาใช้ปะปนกับของเก่าที่มีอยู่เดิม ศิลปวัฒนธรรมใหม่ในรูปของสินค้า ในรูปของเครื่องใช้ เพื่อนำมาใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน ศิลปวัฒนธรรมเป็นหุ้นส่วนที่สำคัญของชีวิต

ส่วนหนึ่งศิลปวัฒนธรรมก็ต้องตายไป ศิลปวัฒนธรรมอีกส่วนหนึ่งก็มีสิ่งใหม่พัฒนามาทดแทน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับการยอมรับของสังคมด้วย มหาวิทยาลัยมีบทบาทหน้าที่รักษาศิลปวัฒนธรรมของชาติเอาไว้ ส่วนสังคมจะเลือกนำไปใช้อย่างไรก็ขึ้นอยู่กับการศึกษาของสังคมนั้นๆ

มหาวิทยาลัยรักษาศิลปวัฒนธรรมของชาติเอาไว้เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาสืบทอด และเผยแพร่เป็นความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของสังคม เมืองศาลายาน่าจะมีคำขวัญประจำเมือง ดังนี้ “พุทธมณฑลเป็นเมืองศาสนา ศาลายาเป็นเมืองดนตรี นครชัยศรีเป็นเมืองส้มโอ”

ต้อนรับคณบดีคนใหม่

ในโอกาสที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้คณบดีคนใหม่ชื่อ ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ ซึ่งใช้เวลาในการติดต่อกันร่วม ๗ ปี โดยเริ่มจากการจัดเทศกาลดนตรี การประพันธ์เพลง โดยที่มอบหมายให้ ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ เป็นผู้อำนวยการจัดงาน เพื่อที่จะเรียนรู้และรู้จักกันมากขึ้นทั้งประชาคม

ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ ได้ไปอยู่ต่างประเทศ (อเมริกา) นานถึง ๑๗ ปี ได้สร้างผลงานและสร้างชื่อเสียงจนเป็นที่รู้จักแพร่หลาย เป็นคนไทยคนแรกที่สามารถขายเพลงที่ประพันธ์สำหรับวงดนตรีคลาสสิกเป็นอาชีพได้ การที่จะชักชวนกลับมาอยู่ในประเทศไทย บรรยากาศแบบไทยๆ เข้ามาอยู่ในระบบที่ล้าหลังอย่างในมหาวิทยาลัยไทย ก็กลายเป็นเรื่องที่ยาก เงินเดือนก็เป็นเรื่องหนึ่ง วิถีชีวิตก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อนร่วมงานก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญ

สำหรับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อที่จะเป็นสถาบันดนตรีในระดับนานาชาตินั้นเติบโตขึ้นในระบบการศึกษาไทย แต่ไม่ได้ดำเนินวิธีการแบบไทยๆ แต่อย่างใด เพราะคุณภาพของคนที่ทำงาน ระบบที่ทำงานก็แตกต่างไปจากระบบราชการทั่วไป ซึ่งก็เป็นเรื่องยากที่จะจัดให้ลงตัว

เมื่อบุคลากรในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เห็นชอบ จึงได้ค่อยๆ ทาบทาม ในที่สุด ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ ก็ตกลงปลงใจว่า ยินดีที่จะย้ายถิ่นฐานกลับมาทำงานในประเทศไทย โดยรับตำแหน่งเป็นอาจารย์ไปก่อน เมื่อถึงเวลาแล้วค่อยเตรียมตัวและผลักดันให้ดำรงตำแหน่งคณบดี

ทำไมต้องเป็น ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ เนื่องจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ก้าวขึ้นสู่สถาบันดนตรีคุณภาพในระดับนานาชาติแล้ว จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาผู้นำที่เป็นไทยและอยู่ในระดับนานาชาติด้วย สำหรับนักดนตรีที่เก่งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัย

มหิดล มีอยู่มากแล้ว นักวิชาการดนตรีในระดับนานาชาติ ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ก็ไม่ได้น้อยหน้าใคร แต่ผู้นำที่เป็นคนไทยและมีวิสัยทัศน์นั้นหายาก ซึ่งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะต้องก้าวหน้าต่อไปในระดับนานาชาติให้ได้

วันนี้ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล หมดยุคไถนา สร้างถนน สร้างตึก สิ้นสุดการงอนง้อหาคนให้มาทำงาน ต้องวิงวอนไหว้วานให้คนช่วย แต่ก่อนจะไปหาใครก็ต้องจ่ายเงินไปหาเขา ใครจะมาหาก็ต้องจ่ายค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าเบี้ยเลี้ยงให้กับเขา เขายินยอมมาก็เกรงใจเขามากแล้ว

ต่อไปนี้เป็นยุคที่ใครๆ ก็อยากมาที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล นักศึกษาก็อยากมาเรียน คนก็อยากมาทำงาน อาจารย์ก็อยากมาสอน เพราะวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีความพร้อมและมีกิจกรรมดนตรีที่อยู่ในแผนที่โลกดนตรีไปแล้ว

ซึ่งก็เชื่อว่า ดร.ณรงค์ ปรางค์เจริญ จะนำพาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ไปสู่ความเป็นเลิศในลำดับต่อไป

The 5th Jean-Marie Londeix International Saxophone Competition

เรื่อง:
วิศุวัฒน์ พฤกษวานิช (Wisuwat Pruksavanich)
อาจารย์ประจำสาขาวิชาเครื่องเป่าลมไม้
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สวัสดีครับ ในบทความต่อไปนี้ผมจะมาพูดถึงกิจกรรม The 5th Jean-Marie Londeix International Saxophone Competition ซึ่งเป็นรายการแข่งขันแซกโซโฟนสำคัญสำหรับนักแซกโซโฟนเปรียบได้กับโอลิมปิกของทางกีฬาก็ว่าได้ การแข่งนั้นจะจัดขึ้นทุกๆ ๓ ปี โดยการแข่งขันครั้งแรกจัดขึ้นที่เมืองบอร์โด (Bordeaux) ประเทศฝรั่งเศส ในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ หลังจากนั้น เริ่มครั้งที่ ๒ ถึงครั้งที่ ๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑, พ.ศ. ๒๕๕๔, พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๖๐ ตามลำดับ โดยใน ๔ ครั้งหลังนั้น จัดขึ้นที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มาโดยตลอด

อย่างที่ทราบกันว่าเพลงแซกโซโฟนค่อนข้างฟังยาก เพราะแซกโซโฟนเป็นเครื่องที่เกิดขึ้นมายังไม่ถึง ๒๐๐ ปี นักแซกโซโฟนจึงไม่มีเพลงของคนแต่งเพลงยุคก่อนๆ อย่าง Ludwig van Beethoven, Wolfgang Amadeus Mozart หรือ Frédéric Chopin เป็นต้น เพลงส่วนใหญ่จึงเป็นเพลงร่วมสมัย เช่น เพลงที่บรรเลงร่วมกับเครื่องดนตรีไฟฟ้าหรือดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ เพลงที่ใช้เทคนิคใหม่ๆ ของแซกโซโฟน เพลงที่เล่นกับซาวด์ประกอบและอีกหลายๆ แบบ แล้วแต่ผู้ประพันธ์

จะสรรหามา ซึ่งเพลงเหล่านี้เพิ่งแต่งมาได้ไม่นาน อายุของคนแต่งเรียกได้ว่าห่างกับคนเล่นไม่มากนัก บางครั้งยังอายุน้อยกว่าคนเล่นด้วยซ้ำไป ข้อดีของการเล่นเพลงที่เพิ่งแต่งใหม่ คือ ผู้เล่นสามารถทักเฟซบุ๊กไปถามคนแต่งเพลงได้ว่า ควรเป่าอย่างไร คิดอย่างไร เพราะอะไรถึงแต่งขึ้น และอีกหลายรายละเอียดที่นักดนตรีสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับเพลงจากตัวคนแต่งได้โดยตรง เช่นเดียวกับเพลงที่ใช้ในการแข่งขันครั้งนี้ ผมเชื่อว่าผู้เข้าแข่งขันน่าจะมีการติดต่อสอบถามกับผู้ประพันธ์เพลงโดยตรงเกี่ยวกับบทเพลงผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์ก ส่วนตัวผมเองก็มีประสบการณ์ที่ว่านี้ในรายการแข่งขันเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๗ เช่นกัน

การแข่งขันจะมีทั้งหมด ๓ รอบด้วยกัน โดยเพลงทั้งหมดถูกกำหนดมา และผู้เล่นสามารถเลือกเพลงที่ถนัดจากรายชื่อเพลงของแต่ละรอบ รอบแรกจะเป็นการบรรเลงเดี่ยว ในรายชื่อแรกก็จะเป็นแบบฝึกหัด “Twenty-Five Caprices” ประพันธ์โดย Sigfrid Karg-Elert ในแบบฝึกหัดนี้ผู้เข้าแข่งขันต้องเลือกเล่น ๒ บทด้วยกัน ตัวอย่างเช่น แบบฝึกหัดที่ ๕ “Giga”

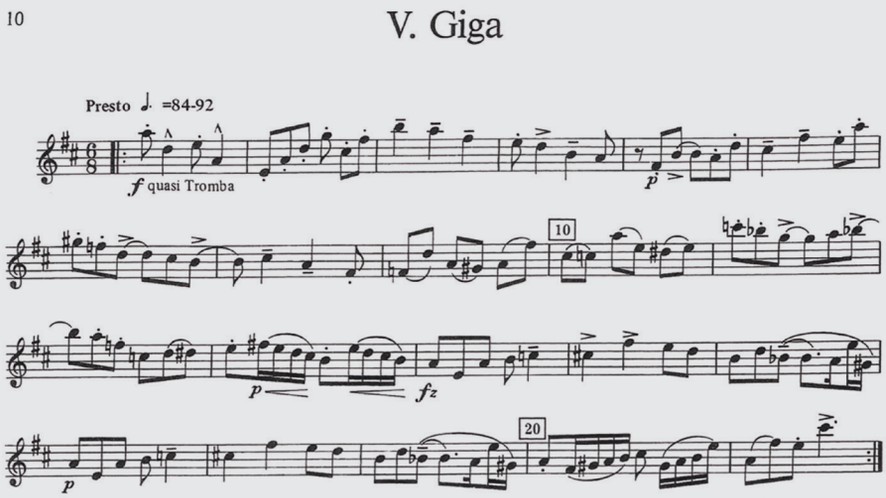

จากที่เห็นในรูป โน้ตที่ดูเรียบง่าย แต่ซ่อนอะไรไว้มากมาย ตั้งแต่ชื่อเพลง สไตล์การเล่น การตัดลิ้นแบบต่างๆ การแบ่งส่วนจังหวะ ที่บางห้องนั้นนับไม่เหมือนกับห้องอื่นๆ และความดัง-เบา ทั้งหมดนี้ดูแล้วไม่น่าจะยากสำหรับนักแซกโซโฟนที่มีทักษะอยู่บ้าง แต่ที่ยากคือ การที่มีผู้เข้าแข่งขันอีกหลายคนเลือกบทนี้มาแข่งเหมือนๆ กัน และจะทำอย่างไรให้สิ่งที่เราเล่นออกไปนั้น ฟังดูโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ นั่นแหละคือสิ่งที่ผู้เข้าแข่งขันต้องตีความออกมาให้ได้

ส่วนรายชื่อที่สอง ก็จะเป็นบทประพันธ์ร่วมสมัย รายชื่อเพลงทั้งหมด มีดังนี้

- One of 9 Études for solo saxophone by Christian LAUBA or
- Partyta (soprano saxophone) by Christian LAUBA or
- Oxyton (baritone saxophone) by Christophe HAVEL or
- Strata (tenor saxophone) by Colin LABADIE or
- Discoïdal (tenor saxophone) Thierry ALLA or
- Mysterious Morning for soprano saxophone by Fuminori TANADA or
- The Angel of despair by Hiroyuki ITOH for alto saxophone

เพลงในส่วนที่สองจะต่างจากส่วนแรกโดยสิ้นเชิง โดยเพลงทั้งหมดจะเป็นเพลงที่รวมเทคนิคต่างๆ ของแซกโซโฟนไว้ เช่น Slap Tongue, Multiphonic, Flutter Tongue เป็นต้น ตัวอย่างเช่น เพลง Oxyton ประพันธ์โดย Christophe HAVEL

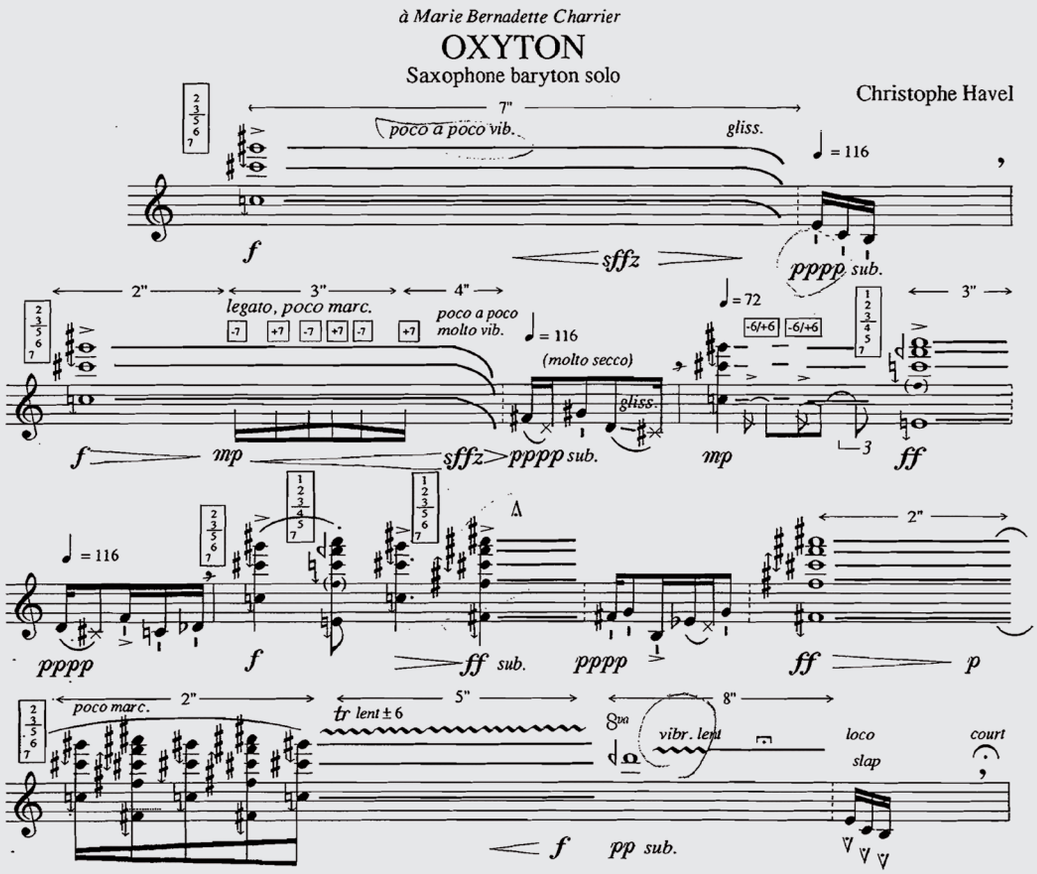

จากโน้ตตัวอย่าง อย่าเพิ่งคิดว่าโน้ตพิมพ์ผิดนะครับ ที่เห็นนั่นถูกแล้ว และผู้เล่นต้องเล่นตามนั้นจริงๆ เพลงในหมวดนี้จะถูกเรียกว่าคอนเทมโพรารีหรือเพลงร่วมสมัย เป็นเพลงที่ฟังยาก ใช้ทักษะที่สูงในการบรรเลงและควบคุมเครื่อง จะไม่ค่อยมีทำนองเพราะๆ ที่จับต้องได้ แต่จะมีเสียงที่ฟังดูแปลกๆ ไอเดียใหม่ๆ เสียงใหม่ๆ เกิดขึ้นในเพลงอยู่บ่อยครั้ง โน้ตส่วนใหญ่จะดูวุ่นวาย เห็นโน้ตครั้งแรกก็คิดว่านี่เครื่องพิมพ์เสียหรือเปล่า เรียกได้ว่ากว่าผู้เล่นจะผ่านไปแต่ละหน้า มันช่างยากลำบาก ต้องนั่งทำความเข้าใจทีละจุด ทั้งคำศัพท์ ความดัง-เบา โน้ตแปลกๆ เทคนิคต่างๆ ที่มาคู่กับโน้ต และนิ้วที่ให้มาซึ่งจะเป็นนิ้วสำหรับเทคนิค Multiphonic (การเป่าหลายเสียงพร้อมๆ กัน ดังเช่นกลุ่มโน้ตตัวแรกของเพลง) ความยากคือผู้เล่นจะต้องจำนิ้วเหล่านั้นให้ได้ เพราะมันไม่ใช่ระบบนิ้วที่ปกติเหมือนโน้ตในสเกล เชื่อว่ากว่าผู้เข้าแข่งขันจะซ้อมจนจบเพลงและเตรียมพร้อมสำหรับการแข่งขัน แต่ละคนต้องซ้อมกันมายาวนานแทบจะเป็นเดือนหรือมากกว่านั้น เพียงเพื่อให้การบรรเลงในการแข่งขันเป็นไปได้อย่างราบรื่น ซึ่งในการแข่งจริงใช้เวลาไม่เกิน ๑๐ นาที

การแข่งรอบแรกนี้ มีเวลาให้ไม่เกิน ๒๐ นาที ถ้าเวลาไม่เกิน กรรมการก็จะฟังตั้งแต่ต้นจนจบเพลงโดยไม่มีการตัดสำหรับผม รอบนี้เป็นรอบที่เรียกว่าหินสุดๆ ก็ว่าได้ เพราะจะคัดจากผู้เข้าร่วมทั้งหมดให้เหลือเพียง ๒๐ คน และทุกๆ คนต่างก็ซ้อมเพลงรอบแรกมาเรียกได้ว่าดีทุกคน และอีกอย่างรอบนี้จะเป็นการแข่งแบบที่กรรมการไม่เห็นหน้าตาของผู้เข้าแข่งขัน จะมีม่านกั้นอยู่ระหว่างผู้เล่นกับกรรมการ เพื่อป้องกันไม่ให้กรรมการเห็นนักเรียนของตัวเอง ทุกอย่างจะตัดสินกันจากเสียงที่ได้ยินอย่างเดียว เรียกได้ว่าถ้าเก้าอี้กรรมการหมุนกลับหลังได้ก็ไม่ต่างอะไรกับรายการ The Voice หลังจากการแข่งขันรอบแรกจบลง ผู้เข้าแข่งขันจะถูกคัดเหลือเพียง ๒๐ คน เพื่อเข้าไปสู่ในรอบต่อไป

รอบสองก็จะแบ่งเพลงออกเป็นสองส่วนเช่นเดียวกับรอบแรก ส่วนแรกจะเป็นการบรรเลงร่วมกับนักเปียโน ดังนี้

- Légende (version for alto saxophone and piano) by André CAPLET or
- Légende op. 66 (alto saxophone) by Florent SCHMITT or
- Sonate (alto saxophone, with Finale by Jean Marie LONDEIX), by Paul HINDEMITH or
- Sonate (alto saxophone) by Pierre-Phillipe BAUZIN or
- Sonate (alto saxophone) by Edison DENISOV or
- Chant Premier (tenor saxophone) by Marcel MIHALOVICI or
- Music for tenor saxophone by William KARLINS

ผู้เข้าแข่งขันจะมีเวลาซ้อมร่วมกับนักเปียโน ๑ ครั้ง ก่อนถึงการแข่งขันจริง ซึ่ง

ถือว่าไม่มากนักสำหรับการเตรียมตัวแข่ง ผู้เข้าแข่งขันต้องทำการบ้านโดยการศึกษาโน้ตเปียโนมาด้วย เพื่อให้รู้ว่าระหว่างที่บรรเลงหรือหยุดนั้นต้องฟังอะไร และจะฟังเปียโนอย่างไร ตรงไหนของเพลงที่ควรจะให้สัญญาณแก่นักเปียโน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการแข่งขันไม่น้อย ที่กรรมการจะดูการสื่อสารกันระหว่างนักแซกโซโฟนกับนักเปียโน ไม่ใช่แค่ท่าทางอย่างเดียว แต่เป็นเสียงและความเข้ากันที่ได้ยินด้วย

รายชื่อเพลงส่วนที่สองนั้น จะเป็นการบรรเลงคู่กับอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

- Mixtion by Pierre JODLOWSKI for tenor saxophone and electronics
- Dissidence Ib by Christophe HAVEL, for soprano saxophone and electronics
- L'Air d'ailleurs by Fabien LEVY, for alto saxophone and electronics
- Chymisch by Hector PARRA, for baritone saxophone and electronics

ในการแข่งขันครั้งนี้จะต่างจากครั้งที่ผ่านๆ มา เพราะรอบสองที่รวมเอาเพลงอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาในรายการแข่งขัน ตัวอย่างเช่นเพลง Dissidence Ib ประพันธ์โดย Christophe HAVEL

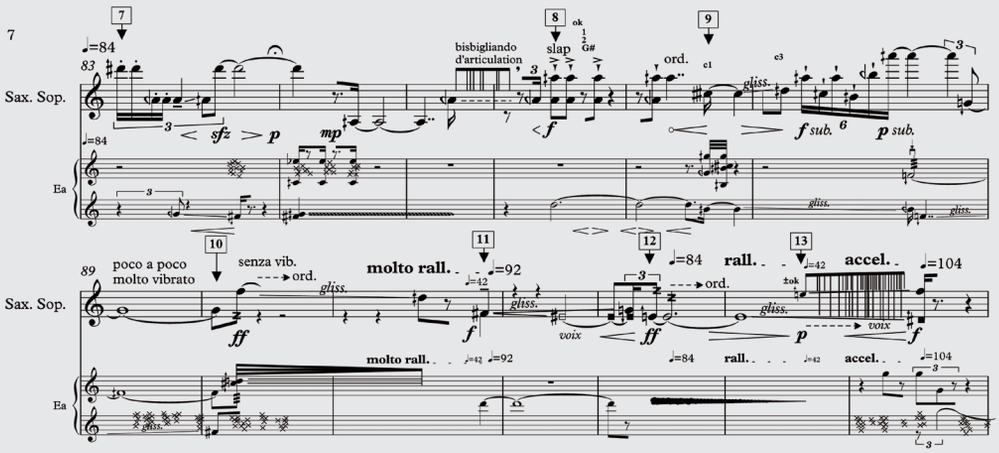

บรรทัดบนจะเป็นโซปราโนแซกโซโฟน ส่วนบรรทัดล่างจะเป็นอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีคอมพิวเตอร์เป็นแหล่งกำเนิดเสียง ผู้เล่นจะต้องควบคุมอุปกรณ์ต่างๆ ด้วยตัวเอง เช่น แพดเดิลควบคุมแทรคของเพลง หรือเอฟเฟกต์ต่างๆ จากโน้ตตัวอย่าง เราจะเห็นเลขในกรอบสี่เหลี่ยมอยู่เหนือบรรทัดห้าเส้น เช่น 7 8 9 10 11 12 เลขเหล่านี้คือลำดับของเสียงอิเล็กทรอนิกส์จากคอมพิวเตอร์ โดยผู้เข้าแข่งขันจะต้องใช้เท้ากดแพดเดิลเพื่อเปลี่ยนลำดับเสียงเพลงให้ตรงกับโน้ตที่กำลังเล่นอยู่ ซึ่งการที่จะทำให้เพลงเคลื่อนไปข้างหน้าได้โดยไม่ติดขัดนั้น จะต้องอาศัยการซ้อมและการจำที่ดีอีกด้วย

หลังจากการแข่งขันรอบสองจบลง ผู้เข้าแข่งขันจะถูกคัดเหลือเพียง ๕ คน เพื่อเข้าไปสู่รอบสุดท้าย รายชื่อมีดังนี้

๑. Carlos Ordonez de Arce จากประเทศสเปน
๒. Alastair Wright จากประเทศอังกฤษ
๓. Aiwen Zhang จากประเทศจีน
๔. Jiaqi Zhao จากประเทศจีน
๕. Evgeny Novikov จากประเทศรัสเซีย

รอบสุดท้ายจะเป็นการบรรเลงร่วมกับวงออร์เคสตร้า โดยทุกคนจะต้องเล่นเพลงเดียวกัน คือเพลง "Wend'kreis - for saxophone (alto + soprano saxophone) and orchestra" ประพันธ์โดย François Rossé ความพิเศษของเพลงนี้คือ ผู้ประพันธ์แต่งเพลงนี้ขึ้นเพื่อมอบให้แก่ Jean-Marie Londeix เพื่อใช้สำหรับการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศในการแข่งขันครั้งนี้โดยเฉพาะ เพลงนี้ต้องใช้แซกโซโฟนถึง ๒ ตัวในการบรรเลง คือ โซปราโนแซกโซโฟน และ

อัลโตแซกโซโฟน โดยจะสลับกันไปมาระหว่าง ๒ เครื่อง และในตอนสุดท้าย ผู้เล่นจะต้องเป่า ๒ เครื่องพร้อมกัน อีกทั้งเพลงนี้ได้รวมเทคนิคของแซกโซโฟนไว้หลายอย่างเช่นกัน

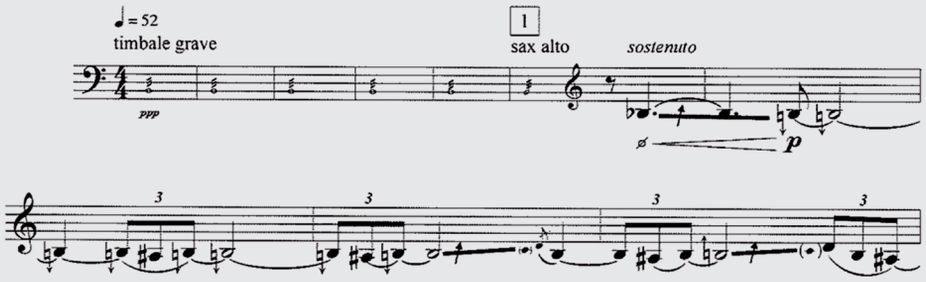

จากตัวอย่างเพลง เราจะเห็นเครื่องหมายไมโครโทน (เป็นโน้ตที่อยู่ระหว่างครึ่งเสียง เช่น โน้ตที่อยู่ระหว่างเสียง B กับ B-flat) การที่นักแซกโซโฟนเล่นตัวโน้ตที่ต่ำและเบามากนั้น เป็นสิ่งที่ยากมากที่จะควบคุมให้เสียงออกเบาและตรงระดับเสียงที่โน้ตระบุไว้ จากการฟังผู้เข้ารอบทั้ง ๕ คน ทุกคนสามารถควบคุมได้เป็นอย่างดี แต่มีเพียง ๒ คนเท่านั้นที่คุมเสียงให้เบามากได้ นั่นก็คือ Evgeny Novikov และ Carlos Ordonez de Arce โดยทั้ง ๒ คนสามารถเริ่มโน้ตแรกได้เบามากๆ โดยที่หัวเสียงฟังชัดเจน อีกทั้งยังควบคุมการสไลด์ของเสียงผ่านไมโครโทนได้เป็นอย่างดี

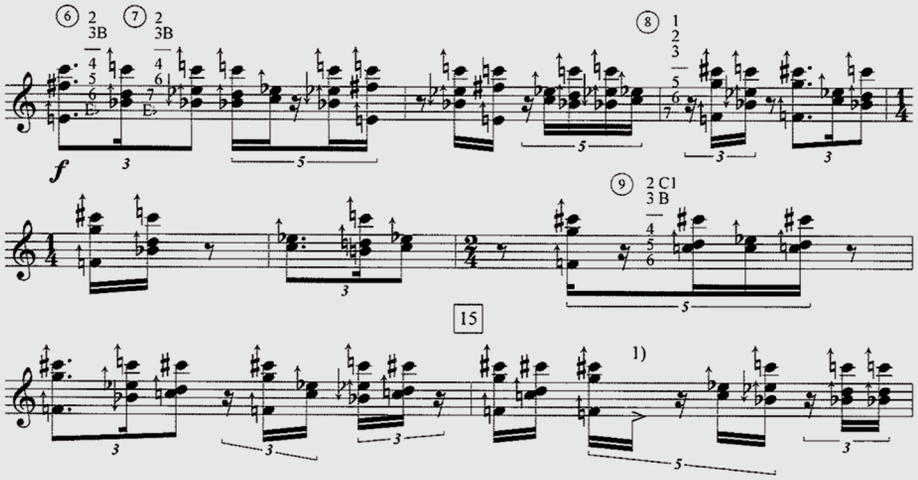

จากตัวอย่าง เราจะเห็นกลุ่มโน้ต Multiphonic ซึ่งถ้าอยู่โน้ตเดี่ยวๆ ก็ยากแล้ว แต่ในเพลงนี้ผู้แต่งได้นำมาเรียงต่อกันหลายๆ ตัว ทำให้ยากต่อการสลับนิ้วกดที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติของเครื่องดนตรี จากที่ฟังทั้ง ๕ คน ผมชอบ Evgeny Novikov เล่นมากที่สุด เพราะเขาสามารถคุม Multiphonic ออกมาได้อย่างชัดเจน โดยเขาสามารถทำให้โน้ตที่อยู่บนสุดของแต่ละ Multiphonic ได้ยินชัด อีกทั้งการทำให้แต่ละโน้ตฟังดูลื่นไหลไม่สะดุดเช่นกัน จึงทำให้การแสดงของ Evgeny Novikov ดูโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ ในเรื่องของ Multiphonic

มาถึงท่อนสุดท้าย ซึ่งถือว่าเป็นจุดที่ได้โชว์ความสามารถของนักแซกโซโฟนที่สุด นั่นก็คือการเป่า ๒ เครื่องพร้อมๆ กัน ทั้งโซปราโนและอัลโตแซกโซโฟน ดังโน้ตตัวอย่าง

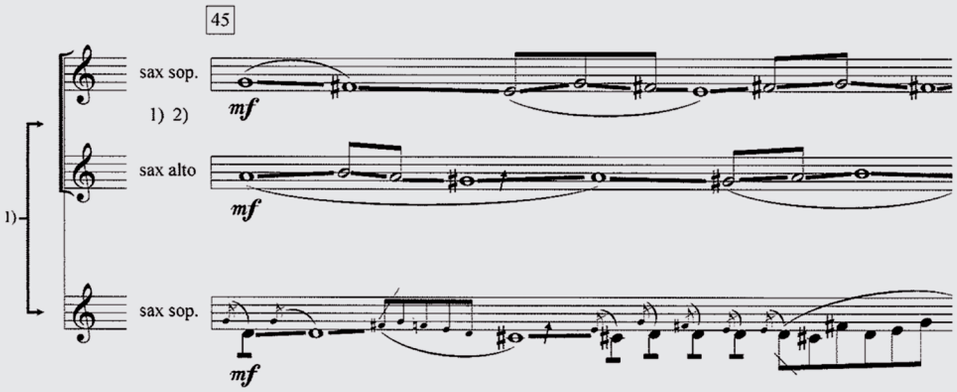

จากรูป เราจะเห็นว่าในโน้ตจะมีอยู่ ๓ แนวเสียงด้วยกัน ความหมายก็คือ ผู้ประพันธ์ให้นักดนตรีเลือกได้ว่าจะเล่นพร้อมกัน ๒ เครื่อง หรือว่าเครื่องเดียว ถ้านักดนตรีต้องการจะเล่น ๒ เครื่องพร้อมกัน ก็จะเล่น ๒ แนวบน นั่นก็คือ โซปราโนจะอยู่แนวบนสุด ส่วนอัลโต จะอยู่แนวรองลงมา แต่ถ้านักดนตรีต้องการจะเล่นเครื่องเดียวก็ให้เล่นแนวล่างสุด ซึ่งจะใช้โซปราโน เครื่องเดียว จากที่เห็นในโน้ตจะเห็นว่าโน้ตจะมีเส้นลากไปยังโน้ตที่อยู่ถัดไป ซึ่งก็คือการสไลด์เสียงจากโน้ตก่อนหน้าไปยังโน้ตถัดไป ซึ่งถ้าดูทั้ง ๒ แนวที่เล่นคู่กัน จะเห็นว่าโน้ตไม่ได้เปลี่ยนพร้อมๆ กัน เปลี่ยนเสียงไม่พร้อมกัน ฉะนั้นผู้เล่นจะต้องแยกประสาทหลายๆ อย่างในขณะที่บรรเลงอยู่ ทั้งโน้ตที่กดไม่เหมือนกัน ระหว่าง ๒ เครื่องดนตรี จังหวะที่เปลี่ยนไม่พร้อมกัน อีกทั้งการควบคุมแซกโซโฟนทั้ง ๒ เครื่องให้ได้เสียงที่ดีและไม่เพี้ยนอีกด้วย จากที่อธิบายมาก็จะเห็นได้ว่าต้องใช้ทักษะที่สูงมากในการบรรเลงท่อนนี้ให้ดี จากที่ฟังทั้ง ๕ คนเล่น ซึ่งมีอยู่ ๑ คนที่เลือกเล่นแนวล่างสุดเพียงเครื่องเดียว คือ Alastair Wright ส่วนอีก ๔ คนที่เหลือ เลือกที่จะเล่นพร้อมกัน ๒ เครื่อง (สามารถดูตัวอย่างท่าทางการเป่าพร้อมกัน ๒ เครื่อง ได้จากในภาพด้านล่าง)

เมื่อการแข่งขันจบลง ผู้แข่งขันที่ได้รางวัลชนะเลิศก็คือ Carlos Ordonez de Arce จากประเทศสเปน ซึ่งคือคนในภาพนั่นเอง

เราจะเห็นว่าการแข่งขันจะมองทิศทางไปข้างหน้า สังเกตได้จากเพลงในการแข่งขัน ที่ใส่เพลงในยุคปัจจุบันลงไป ไม่ว่าจะเป็นเพลงคอนเทมโพรารี เพลงที่ต้องใช้อิเล็กทรอนิกส์ เพลงที่นำเทคนิคสมัยใหม่มาใส่รวมไว้กับวงออร์เคสตร้าแบบดั้งเดิม ผมเคยได้ยินคุณ Londeix พูดไว้ว่า “ถ้าเครื่องแซกโซโฟนยังเล่นเพลงเดิมๆ หรือเพลงที่แปลงมาจากเครื่องอื่นอีกที อีกไม่นานแซกโซโฟนก็จะหายไปจากโลกนี้ เหลือไว้เพียงเครื่องเก่าๆ ในพิพิธภัณฑ์ เพื่อให้คนรุ่นหลังศึกษาอย่างเดียว” นั่นเป็นเหตุผลหลักที่คุณ Londeix พยายามผลักดันให้วงการแซกโซโฟนมีพัฒนาการอยู่เสมอ